

Overeenkomst inzake het wegvervoer, op 8 december 1959 te 's-Gravenhage tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Italiaanse Republiek gesloten

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE
ZAKEN

Nr. 1

Ter griffie van de Tweede Kamer der Staten-Generaal
ontvangen: 20 augustus 1960.

De wens, dat deze overeenkomsten aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal zal worden onderworpen, kan door of namens de Kamer of door ten minste dertig leden der Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 21 september 1960¹⁾.

's-Gravenhage, 20 augustus 1960.

Ter voldoening aan het bepaalde in artikel 60, lid 2, en onder verwijzing naar artikel 61, lid 3, van de Grondwet, de Raad van State gehoord, heb ik de eer U Hoogedelgestreng hiernevens de tekst en de vertaling in het Nederlands over te leggen van de op 8 december 1959 te 's-Gravenhage tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Italiaanse Republiek gesloten Overeenkomst inzake het wegvervoer (*Trb.* 1960, 1)²⁾.

Een toelichtende nota bij deze Overeenkomst gelieve U Hoogedelgestreng hiernevens aan te treffen.

Wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft, zal deze Overeenkomst alleen voor Nederland gelden.

De Minister van Buitenlandse Zaken a.i.,

J. DE QUAY.

Toelichtende nota

De bijgaande overeenkomst betreffende het personen- en goederenvervoer over de weg, welke na besprekingen tussen Nederland en Italië is tot stand gekomen, is er één uit een reeks van bilaterale akkoorden, welke de laatste jaren met verschillende landen zijn gesloten. Hierbij moge worden verwezen naar de overeenkomsten betreffende het wegvervoer, gesloten met Denemarken, Zweden en Oostenrijk (*Trb.* 1957, 216 en 237, *Trb.* 1959, 73 en 74). De genoemde overeenkomsten hebben alle als uitgangspunt de in 1947 onder auspiciën van de Economische Commissie voor Europa van de Verenigde Naties geformuleerde „Vrijheden van Genève”, welke een aantal beginselen bevatten betreffende de opheffing van de beperkingen op de vrijheid van het wegvervoer (vgl. hieromtrent Bijlage *Handelingen II* — 5108, nr. 1). Deze Vrijheden van Genève voorzien ten aanzien van het personenvervoer in een vrijheid voor de z.g. gesloten rondritten en voor het vervoer tussen zee- en luchthavens. Voor het goederenvervoer betreffen zij: vrijheid van transitovervoer, vrijheid voor het goederenvervoer anders dan in transit, of een zo liberaal mogelijke toepassing van de nationale vergunningstelsels voor het internationaal vervoer van goederen over de weg.

De bovenbedoelde beginselen werden door Italië voor het merendeel reeds in acht genomen, doch tot voor enkele jaren diende voor het goederenvervoer nog steeds voor elk transport een vergunning te worden aangevraagd. Deze vergunning werd weliswaar steeds verleend, maar de aanvraagprocedure vormde een ernstige belemmering voor de ontwikkeling van het vervoer. Inmiddels bestaat er sedert enige tijd ook een vrijheid voor dit vervoer; in de onderhavige overeenkomst wordt deze definitief geregeld.

Aldus worden de voorwaarden voor een verdere groei van het wegvervoer op Italië vastgelegd.

Evenals voor de hierboven genoemde andere bilaterale overeenkomsten geldt voor de overeenkomst met Italië, dat deze niet alleen van belang is voor de regeling van de betrekkingen op het gebied van het wegvervoer tussen de beide landen, doch dat zij tevens is gesloten, ten einde de totstandkoming van een

¹⁾ Bij de vaststelling van deze datum is rekening gehouden met de omstandigheid, dat de zitting der Staten-Generaal op 18 en 19 september 1960 zal zijn gesloten.

Aan
de Heer Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal

²⁾ Nedergelegd ter griffie ter inzage van de leden.

eventuele multilaterale regeling in Europa te beïnvloeden. Als zodanig betekent de onderhavige overeenkomst een welkome versterking van het streven van die landen in Europa, welke grotere ontplooiingsmogelijkheden voor het wegvervoer voorstaan.

Met betrekking tot het personenvervoer gaat de onderhavige overeenkomst verder dan de Vrijheden van Genève, in dier voege, dat het vervoer van groepen reizigers van het thuisland naar het andere land, waarbij de autobus leeg terugkeert, en het transitovervoer geheel zonder vergunning van het andere land kunnen worden verricht (artikel 1). Voor andere soorten van personenvervoer blijft een vergunning vereist, welke echter op ruime schaal zal worden verleend (artikel 2). In het bijzonder is hier gedacht aan het z.g. toeristische pendelvervoer, waarvoor de definitie is gebruikt, welke in de Economische Commissie voor Europa van de Verenigde Naties is opgesteld en welke te zijner tijd in de Algemene Overeenkomst houdende economische voorschriften nopens het internationale wegvervoer van 17 maart 1954 (*Trb.* 1955, nr. 74) zal worden opgenomen (artikel 3).

Aanvragen voor het verrichten van vervoer, dat niet geheel voldoet aan de eisen der eerste drie artikelen, zullen voorts met welwillendheid worden behandeld (artikel 4).

Gelet op de ervaring, welke sedert enkele jaren is opgedaan met de voorlopige toepassing van het in de overeenkomst voorziene regime, kan worden vastgesteld, dat ook voor het vergunningplichtige vervoer grote ontplooiingsmogelijkheden bestaan. Alleen ten aanzien van de openbare lijndiensten is bepaald, dat deze onderworpen blijven aan het bestaande nationale systeem van vergunningverlening, met dien verstande, dat de vrijheid van transitoo ook voor deze categorie van vervoer zal gelden (artikel 5).

Voor het goederenvervoer is eveneens een grote mate van vrijheid voorzien. Dit vervoer kan thans reeds geheel zonder vergunningen worden uitgevoerd. De overeenkomst legt, wat dit betreft, de huidige praktijk vast (artikel 6). Het leeg bin-

nenrijden in een der beide landen zal echter slechts zijn toegestaan, indien dit geschiedt voor het verrichten van bepaalde **van tevoren overeengekomen** transporten. Een bewijs hiervan zal bij het binnenkomen moeten worden getoond (artikel 8).

Zoals gebruikelijk, is ook in deze overeenkomst een verbod opgenomen tot het verrichten van binnenlands vervoer op een der beide grondgebieden door onderdanen van het andere land (artikel 7).

De beide partijen zullen elkaar op geregelde tijden een statistisch overzicht doen toekomen, bevattende gegevens over het tussen de twee landen verrichte vervoer (artikel 9). Deze bepaling schept voor Nederland geen bijzondere moeilijkheden, aangezien de thans beschikbare statistische gegevens voor dit doel ruimschoots voldoende zijn.

In de overeenkomst is ten slotte een bepaling opgenomen, volgens welke ondernemers in geval van overtreding van de regelen van de overeenkomst tijdelijk of definitief van het vervoer tussen de beide landen kunnen worden uitgesloten (artikel 10). Een overeenkomstige bepaling wordt ook reeds aangehouden in de Algemene Overeenkomst houdende economische voorschriften nopens het internationale wegvervoer (*Trb.* 1955, 74). Aangezien de toepassing van de hierbedoelde sancties in de genoemde overeenkomsten niet nader wordt gepreciseerd, blijft deze onderworpen aan de nationale wetgeving. Voor Nederland zijn ter zake van belang het Uitvoeringsbesluit Autovervoer Goederen (*Stb.* 1954, 206, artikel 150) en de Wet op de economische delicten (*Stb.* K 258, artikel 7).

*De Staatssecretaris van Verkeer
en Waterstaat,*

E. G. STIJKEL.

De Minister van Buitenlandse Zaken,

J. LUNS.